

Η ΑΥΓΤΟΛΑΛΟΣ ΛΥΡΑ. Ήταν τούτη
οι νικησούσεις νοογόνων διά της νικησίαν της θρησκείας¹⁶
της νέας γοιοπόησης στην οποία πάντα ήταν πρότυπο.
Πλήρης μίας των πρώτων ακτίνων, αιτίνες σπινθηρο-
βολού εκ του χρυσού χρυστού του άγνωστοντος Φοί-
βου οντοθρωποκούστιν ἐπαρχυροὶ μαγικῶς τὰ ἐφ' ὧν ἐπι-
πίπτει δροσολαχίστη κοίγιχ ταῦ στεφάνους τῆς ροδοπέ-
πλου. Ήντος, ἔτερος δέ τις, γλυκερώς ὑποτρέμουσα δια-
γελάει ἐπὶ τῶν σαπφειρωδῶν τοῦ Ἰονίου κυριάτων, ἀ-
τινα παλλόμενα, συγκρουόμενα καὶ στιγμοβίους γεν-
νῶντας ἀφρόνες ραπτίζουσιν ἐλαφρώς τοὺς βρυσστεφεῖς,
βράχους τῆς γλαφυροχειρὸς τοῦ Ἀκρίτης.

Αἴφνης, πολλαχού τεού ἀεινόντου καὶ ἀειρρόχθου πελάγους, ἥχούστι θιόποις σωμάτων εἰσπιπτόν των καὶ βυθιζούντων ἐν αὐτῷ ἐν δὲ ἐύεξις κύκλοι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας διαγορχονται, αἴφνης ἐκ τοῦ κύματος ἀναδύονται θεοεικελοι. Νυμφῶν μοσφαὶ εὑμειδεῖς καὶ ραδόσσει, αἴτινες τὰς πλοκάμους τῆς λαμπρᾶς αὐτῶν κόμης, ἵνα τὸ κῦμα ἀτημειλώς παρασύρει, ἔρχεταινῶς σείουσαι, μηχανῶνται λεπτὸν ὑετὸν ὑγρῶν ἀδαμάντων καὶ κλυδωνίζουσαι τὰ γλαυκὰ ὕδατα, ὄργανσαι πρὸς ἀλλήλας, φιλοῦνται ἐπὶ τὰς γέιλη, πικιγνιωδῶς δὲ καὶ χαρέντως παλλαγόνται βυθιζονται πέλειν ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὅπερ πρὸς στιγμὴν ἡρεμεῖ, καὶ πέλιν μεθ ἀρρυνικῶν γέλωτων ἥπ' αὐτοῦ ἀνατέλλουσιν.

Οι γλυκυκῶπες Τοῖτωνες, εὐχερώς ἀπὸ τῶν μαργαριτῶν κοινάν ποιοῦσιν εἰς τὴν πάροχον ἀποβιβάζουσενοι, δρέπονται τῷ ἀνὰ μέσον τῶν βρύσων θέλλοντας ὑδροχαρητήθεμα καὶ σχίνους δι' αὐτῶν ἀρειμῶς τὰς καταλιπλοκάμουσι. Νύμφαις ποτάκις αὐτάντας ἀπὸ τῶν ἀρφῶν, πάντας οὐδέναν ταπεινόν δὲ οὐδερήμορφοι ζέψυροι τὰς ἀρκιάς αὐτῶν πτέρυγας ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ταχύστες προσπαθοῦσι λεληθέτως ν' ἀνάρπτσωσιν ἐν ριπῇ τούς ἐπὶ τῶν βαθυπράξινων θυμνίσκων ἀρδῶς επερρηματιγνούς γλυκούδετς, γλυκούς ηροδίνους πέπλους τῶν λουσμένων Νυμφῶν. Τοτε οι Τρίτωνες ὄμιλῶντες κατὰ τῶν κλεπτῶν Ζεψύρων, συγκάπτοντον ἐπιτήδευτον πάλην, ἐν ᾧ αἱ θεῖαι τούτων πτέρυγες συγκρουόμενα ἔκχέουσιν ἐπὶ τὸν πόντον ἐλαφρᾶς καὶ δραστόδεις πνοής. Στηγμὴ γλυκειά τέρψεως γενῆς, καθοῦν καὶ αἱ ύψικόρυφοι δρύες ὡς καὶ τὰς ἀρδορέπεταλα κάνθισμα προσκλίνουσι τὴν κεφαλὴν οἴοντες ὑπὸ μυστικὸν τινος παλιμόνηδοντος ἀρρήτου, ἦν γέτην διὰ τοῦ θρούσυντο τῶν φυλλων Ψιθυρόσυν πεθίσσιν τίνξ ἔκφράξωσιν.

“Ηδη αι Νύμφαι καρεσθετοι και δρόσου παρακτούσ-
ται γλαυκα κρυπτα, οφ ων μετ’ αερώδους ἐλαφροτη-
τος και δίχως γα στέγωσι τους χρόνους αυτῶν, ἐπι-
πικονιαστρι, εἰσιθυμούσι εἰς τὰ κάτκια αυτῶν σπήλαια
ὅπως εγ τά περπυῆ απέξ διά χρονής κτενός βροτού
χαῦσαι τὴν καλλιπλάκημον κομψην ἐπικρατήσωσιν αὐ-
τὴν διά τῶν στιλπνῶν μαργαριτῶν οὐκ ἀπό τους βρο-
θους τῆς θαλάσσης πράσι τούτο ἐν τῇ παλάκην ἀπε-
κόμισαν.

Ιδού, τελευταία σίς τὸ ἑαυτῆς σπήλαιον προσέρχεται ἡ λευκώλενος Κυματολήγη, ἡ ώραιοτάτη ἀπασθάνουσα. Ή ώς τὰ γυναικά τῶν γενεθλίων ὑδάτων κυματίζει.

τεσσα πχμμέλαινα αυτής κομι θαυμασίως αποτίθει,
αντανακλώσα τας ἀκτίνας του φωτός· στερόφωτοι δέ ὄφθαλμοι καὶ ρύδα ἀγήρω ήδης διαχέουσι
λάμψιν καὶ καλλος ἀμυθητον ἐπι τές χιονεπλάστου
μορφῆς αὐτῆς, ἵνα τὸ μειδίαμα ἔστι τοιοῦτον, σέον ἀρ-
κεῖ ἵνα ἐφεπλωσῃ τὴν γαλήνην ἐπὶ τοῦ πελάρχους ὅπε
ὑπὸ κυματώδους σὲλους ταρχέσσονται μάυτην κερύρων ἐν
νυκτὶ ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τὰς νεφελήνης καλλιθρό-
νος· Ἀμφιτρίτη ζηλοτύπως ὑποβέλεποντα μυριστρίτως
προσπιθεῖ ἵνα ἐπιτεθεύσῃ τὴν θελανθεῖναν καλλιο-
νῆν ἐπὶ τῆς ιδίας μορφῆς ἣν, ωρχίαν καλλιών, εἴ τῳ
τήρευοντι κύματι κάτοπτοι ζουσα, δυσειδή πρὸ ἐκε-
νῆς εὔρισκει. νερζουμάς, σούργαλαν οὐτις παντα

Τρίτωνες, ω̄ ἐλάφροι καὶ πτερόεντες θέρυοι! Ιδετε
νῦν συναθροίζομεν τὸν θεοεικέλον. Νηρίδα, τὴν
θέαινχν τῆς γαλήνης, ἀτικγλαυκὸν πέπλον περιβε-
βλημένην, μαργαρίτεππος εἴκοσι πολλαῖσισι μάτεν
ἔξελθούσα, προβαίνει ἵκα καθίστη πόρφυράνεπεντεπί
μονόζοντος βρέχου. Ακούσατε φτὰν καματεταφέλλουσι
διὰ τοῦ εὐήχου αὐτῶν φλείσθουν τὴν καλλονὴν αὐτῆς.
ένωσατε μετά τῶν ἡδεών ἔξεινων φθογγῶν τούς δι-
κοκτήτους τοῦ θευματού θεῶν Ψιθύρους.

Ἄλλος δέν ή στιγμή ἐκθύεται επί της εσεχουσας
ἄκρης του κυματοπλήγος θράξην, ο-ροδύσωμφος αὐτῆς
πούς προσκόπτει, επι ἀρχανούς καλύπτας κεκλωμέ-
νου μέσω τῶν πυκνῶν βρύων· τοι ἀρά τιττεῖτο· μὴ
οὔγκος λίθου, χθυμαλὸς καὶ ἀμορφός γῆνύος σκέπελες,
οἵτις δολίως ὑποκρυπτόμενος ὀπειλεῖ τίνα καπακο-
λιστην εἰδετὸν βρύθινον φέκανόν τούς, πλευρήτα διαβήτην
δειγμῷ· επὶ αὐτοῦ ὅλισθαίνοντα; Η μή, στυγερὸν τι
λείψανον· τῆς θεοπλάκου τῶν Γιτάνων πέζην, διπερ πρό-
αιώνων έν τῇ στιγμῇ τῆς φθορᾶς τῶν δρέων σύγκρο-
σεως καταποντισθεν, μὴ ἀνεγουντι νῦν φερη· εἴ τοις
στένοις ή εὑρειτα θύλασσα μετά μακρούς κλυσώνι-
σμούς ἔκει ἀπέβρασε;

“Η Κυματολήγυη προσχύπτουσα ερευνά την αλλαγή παραγόντων, έλπιδας ότι γεώμετρος λίθου θα πετάξει στη σπάσμα της βράχου, άνευρισκει μερισμόν την πέτρα και φέρει την σηματοδότη της γεωμετρίας: Βρέθηκε μεταξύ των

→ Αύρα, Θωμασία λύρα! έκφωνει ένα έπολητης ο
Νηρής α', όποιας θελας τέχνης καλλιτηρίας διαπρέπει επί^ν
του εύγραμμου ρυθμού σου, έπι του γλαυφύρως τό υπο-
λογιστών σου περίστεροντος γλυπτού φύλλου σκαλιθη^ν
έπι πάντος τέλος μέρους του χαρέντος συνολού σου!
Άλλα και οποιον μαστήριον ενοίκει έπι των πλασμά-
νων υπό ταξ σκρηχ χορδῶν σου! χομιώθη^ν γλυ-
κὺς στύγος ένπεπνευμένου τηνός χειρός σταγα-
έτι πρεμικ προπτύνειν επ' αιτών^ν Ο μήν μέρος
άπειροτέλειον τηνός θυτοῦ δεκάπετοι μέθοδος παρ-
τιγμός σειν^ν άλλις όχι μαρτυρίσθως άσιστα τέχνης χειρί Ου-
ραχνίκοντας τηνος, τοι τομέμερημάς Μουσηγάστου ιστως, τα-
μινέντως ζερόντησα καμπούντας την αξέπων πούλιθον
στέρησην Οιδύμπτου, μηπέπλασσε σε, καν^ν πρωτός ταξ χορ-
δᾶς σου θρύσσε... . . . Ω θύρα, συνενείξ τηνός ξένου
γεγονότος έτχων^ν έντος των πυκνών γιρτών της απε-

τήτου ταῦτης ἀκτῆς, μηδὲν λείψανον τοῦ νυναγίου τινός; μηδὲν τελευταῖσιν τι σημεῖον σκοπῷ θείξ συνάρτει ἐνταῦθῃ ποτε ἀποκρύβειν ἀνενεργίσκειν διαφωτίσῃς τούτον σκοτεινὸν τοῦ στήριον; . . .

Κατ' ἡ ἀρροφογενής αὔρη τὸν σκαρίερε τὸ δργανον ὅπωσ
ἐπιψυχόσῃ θύμω τῶν χειλέων τὰς στιλβούσας αὐτοῦ
χορδάς ἀλλ ἐν φ. ἡ λευκὴ αὐτῆς χειρ ἐν θριζμῷ
ἀνυψοῖ τὸ λαμπρὸν εὐρημα, ζωγρά τις τοῦ ἡλίου μαρ-
μαρυγή θριζερῶς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιστρέψασα, αἰφνι-
δίως παρίσταται τούτο ὡς σπινθηρούσιον ἔστιαν φω-
τος! πολὺ γάρ φωτος μέλλοντας νὰ διελύσῃ τὸ πε-
ριβάλλον αὐτὸ μυστήριον ὡς ἡ Νύμφη ἐγγνώις πρὸ^τ
μικροῦ ἔπι ἐμάντευσε! . . . διότι, μᾶλις αἱ ἡλιακαὶ
άκτινες τὰς χορδάς αὐτοῦ προσέψυχαν, αὗται οιονεὶ^ν
ὑπὸ ἀστρέτου χειρὸς μυστηριώδεις κρουσμέναι, ἔρχον-
ται μέλποντας αὔτους τως!

Μαγική άρμονία! χρυσορρήματων αυθή!... τότε ο
Θεϊος χορός Νηρούδων, Τριτώνων, Ζεφύρων ύπό της
άκρησικας μελωδίας προσελαύνομενος, άθιρούσας προ-
σέρχεται· καὶ σιγῇ, καὶ εἰςταταῖς ξκούνων τὸ
αυτούλατον σχισμα, δι'οῦ ιστορεῖται ἡ μυστηριώδης τοῦ
χρυσοῦ θρόνου, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐκείνης εὑρεσις, δι'οῦ
φυγερὸύ φρύγεται τὸ κρυπτόν, τὸ τοπεύνητρον
—εἴκα γαβρίθυσενοιρο Φιλάδηφ ΚΟΡΗΝΙΔΑΛ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ,
—εἴεται (Ηπειρωτὴ τέλος) αυθιζει φθύνοιο νῦν οὐτε
—ουτείδημοιο ωδῶτων κατὰ τοι τείτοθ. Η. Χ. αμφτε
—ωαδεθκάς τίμητοι οὐτοιστότοις μηδενὶ αντικειτο τηνεύο
—πρᾶτον τοι τοιούθεντοις μηδενὶ αντικειτο τηνεύο
—ηφ τωνούθεντοις μηδενὶ αντικειτο τηνεύο
—ητον τωνούθεντοις μηδενὶ αντικειτο τηνεύο
ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝΑ νεωτερί

Τότε έγινε το πρώτο μέλος της οικογένειας του Αρτεμίσιου που γέννησε στην Ελλάδα. Τον ίδιο χρόνο η Μαρία Λαζαρίδη γέννησε την Κατερίνα Λαζαρίδη, η οποία από την παιδιά της ήταν η μόνη που διέταξε την επωνυμία της μητέρας της στην κόρη της.

κορεστίς, εγνακολούθησε για τον πόλεμο δέποτε μέτρα, κατέβησε τον θάρρος
— Καὶ καθώς ἐν τῇ μαθηματικῇ ἐπιστήμῃ, ἵν
ἀποδειξώμενον πάπτωσιν σὲ περισσότερον ἀληθειῶν, κα
τικάνεγκανην πρέπει νῦν προεύπερχωσιν ἀξιώματά τινα
ἥτου ἀληθειῶν αὐτοῦ πεπρωθυσσαι, ὡρχικά, ἀληθειαῖ
ἐφ' ὧν ἔθρεζονται πάντες τὰ θεωρήματα, τὰ πορίσμα
τα καὶ αἱ τῶν προσβλημάτων λύσεις, σύντο καὶ πρό^τ
ἔγγησιν. σειράς μυστηρίων ἐπί τε τοῦ σύμπαντος κα
θ' ὅλου χρι ἐπί της γῆς κατά μέρος. πρέπει νῦν πρού
πέργοντα τοις οἰκίων τοῖς ὑπάρχεισι τοῦ ὄντος.

Ο μέγας Βίκτωρ ἐν τοις Ἀθλίοις αὐτοῦ ἐπειρύθηκε ἀποδεῖχεν αὐτό. Θεωρητικῶς διὰ τοῦ ἀπέρου πάντας τιθησιν ὡς ἀστικά τὴν ὑπαρξίαν τοῦ ἀπειρούς ἐπιφέρει δὲ εἰπειτὸν ἵζεις περίπου συλλογισμού. Γένεις τοῦ ἀπέρου ἔχει τὸν ἄγαθον, διότι, ἐν δὲν εἶχεν τὸν ἄγαθον οὐκέτι τὸ δρίσιν του καὶ τοῦτο ὡς ἔχενθεν δέν θά καὶ τὸ ἀπειρον, ἀλλὰ τὸ ἀπέρον, ὑπέρχεται, φέρει ἔγων. τὸ ἔγωντα πόνον τοῦ ἀπέρου είναι τὰς τάπας.

1925-26. 44. 866-868.

— Μεθ' ὄλον τὸν σεβασμὸν καὶ θαυμασμὸν, ὃν τρέφω πρός τὸν μέγαν ὄντας ἀνδρα τῷ αἰῶνις μαζὸν μίζω ὅτι ὁ Οὐρανὸς ἐνταῦθα περιέπεσεν εἰς σόφισμα, εἰς ὅρων παράκρουσιν· ἐν πρώτοις τῷ ἀπειρονὶ δὲν εἶναι προσωπικότης, δὲν εἶναι δύναμις, δὲν εἶναι ὕλη, εἶναί τι μὴ δυνάμενον να δρισθῇ ἀκριβῶς ὡς ταῖούτον τῷ ἀπειρονὶ δὲν εἶναι δημιούργημα, ἀλλὰ συνυπάρχει μετὰ τοῦ Ὁντος. Ναὶ συνυπάρχει αὐτῷ, ἀλλ' οὐχὶ τῷ Ὁν εἶναι τὸ ἔγω τοῦ ἀπειρονὸς, φράσις ποιητικὴ μὲν, ἀλλ' ἔνευ ἐννοίας. Αἰτιολογεῖ δὲ τὴν ὑπαρξίαν τοῦ ἔγω ἐν τῷ ἀπειρῷ λέγων ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τῷ ἔγω θάξῃ τὸ δριόν τοῦ ἀπειρονὸς καὶ ἐπομένως αὐτὸ δὲν θάξῃ τὸ ἀπειρόν. Καλῶς ἀλλὰ τὶς ἔστιν δριόν;

— Ὁποιον ἔστι τὸ σημεῖον ἀχρίς οὐ φθάνει· καὶ πέραν τοῦ ὄποιου δὲν ἐπέκτείνεται τὸ ύπερ αὐτοῦ ὅριόν μενον.

— "Οθέν τὸ ὄροιον πρέπει να είναι τῆς αὐτῆς ἀκρι-
βώς φύσεως πρὸς τὸ ὄριζόμενον.

— Bechicwé.

— "Ηδη τὸ ἀπειρον παρίσταται ήμιν τριπλούν τὴν φύσιν, ητοι ύπό τρεις μορφάς, ὡς χώρος ή διάστημα, ὡς χρόνος ή καιρός καὶ ὡς πλῆθος ή ἄθροισις μονάδων· ἐκεστὸν τούτων καθ' ὅσον μὲν εἰναι φριεμένον ὄνομαζεται ποσὸν καθ' ὅσον δὲ δεν δριζεται ὄνομαζεται ἀπειρον.

— Οὔτως ἔγει.

— 'Αλλ' οὐδὲ αὐτῶν τῶν μαρφῶν τοῦ ἀπειρού δύναται νῦν ὅστισθη ἐτέρχα πόπο ἐτέρχει, ἀλλ' ὁ χρόνος διὰ χρονικοῦ σημείου, ὁ χώρος διὰ χωρικοῦ καὶ τὸ πλήθος δι' ἀριθμοῦ ὑμεσιδῶν μαντόδων καὶ οὐδενὶ δι' οὐδενὶς ἐτέρου. 'Αλλὰ τὸ ἔγω μὴ ὃν σημεῖον δὲν εἶνε χρονοῦ οὐδὲ χώρου οὐδὲ πάμπαν πλήθους ὅριον ὡς ὃν εννοια καὶ συγκεκριμένην, διὸ δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἀπειρον οὐδεμίαν, επομένως οὐδόλως δύναται νῦν τὸ ὅριον τοῦ ἀπειρού. 'Ωστε τὸ ἀπειρον δύναται νῦν τὸ ἀπειρον καὶ χωρὶς νῦν ἔχη ἔγω καθὼς καὶ δὲν ἔχει διάτε δέν είναι προστιθέμενος τις.

— 'Αλλ' ὡ γόνησσα κορη ἡ του στόματος σου χάρις μὲ έμάχευεν, ἡ τῶν λόγων σου δύναμις μὲ ἐδεσμευεσεν. ὦ! ναὶ φοβοῦμαι, μηπως δέν είμαι ξένιος ποιούτου θατσκυών! ἔνθους ἀνεψωγήσεν δι νεανίας.

Ούτω δέ φιλοσοφοῦντες διῆγαγον καὶ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας.

— ΙΔ'. Αἰδία ἔκβασις. —

Περὶ τὴν ἐσπέραν ὁ νεανίας ἀπεχαιρέτιζε τὴν οἰκογένειαν ἑκείνην, ἵνα ἐλάττευε τὴν κόρην, καὶ μετέβαινεν εἰς τὸ κατάλυμα αὐτοῦ τὸ πεντηρύον, ἐν ᾧ ἡ Ἀναστασία μετὰ τῶν γονέων τῆς εἰσήχυετο εἰς τὸν πύργον.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρχε σύντομον καὶ ἀνευ ζωηρότητος· ἐκάστον τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας ἔκεινης ἐρέμ-
βαζε καὶ ἥτο ἀντικείμενον τῆς σκέψεως ἐκάστου ὁ
ώραιος νεανίας.